

Leonard I. VOICU

Născut în București, în anul 1962. A absolvit Facultatea de Medicină Veterinară – Institutul Agronomic „Nicolae Bălcescu” din București în promoția 1988.

În 1991, s-a stabilit în Canada, la Montreal. Aici, și-a completat studiile de specialitate, obținând un Master în Microbiologie și Imunologie la Universitatea din Montreal.

Dragostea pentru literatură se manifestă din primii ani de școală. Primele sale compuneri o impresionează pe învățătoare, care îi aduce elogii. A fost un imbold pentru a pătrunde cu pasiune în lumea vrăjită a metaforei. Ulterior, sub influența creațiilor unor mari poeți și prozatori români – Mihail Eminescu, George Coșbuc, Liviu Rebreanu, Ion Creangă, Lucian Blaga, Marin Preda, Nichita Stănescu – a început să scrie versuri, care vor reflecta sentimente de iubire ale tinereții, cât și proză, încercând răspunsuri la o seamă de întrebări existențiale.

În anii '90, pe timpul când deținea funcția de președinte al *Federației Asociațiilor Române din Canada* (F.A.R.), a colaborat la revista *Luceafărul* din Montreal, cu articole despre filozofia vieții.

Publică versuri și proză în revistele: *Tribuna* (Cluj), *Constelații Diamantine*, (Craiova), *Destine Literare* (Montreal), *Candela* (Montreal), *Helis* (Slobozia), *Mărturii Culturale* (Satu Mare), *Repere Literare* (Montreal).

Este Președinte al *Asociației Canadiene a Scriitorilor Români* (A.C.S.R.); Președinte al *Cenaclului literar "Mihai Eminescu"* din Montreal; Fondator al revistei de cultură și artă *Repere Literare*; Membru în Consiliul director al *Asociației Culturale Române* (A.C.R.) – din Montreal.

Volume publicate

- Zori de zi*, în 2011, volum de versuri, la Editura *Destine*, din Montreal;
- Singur și departe*, al doilea volum liric, îi apare și în România, în 2011, la numai câteva luni după primul, la Editura *Singur*, din Târgoviște, primit favorabil de critica literară din România;
- Drumul*, nuvele, carte publicată în 2013;
- Iubiri, versuri*, în 2014, ambele publicate la Editura *Destine*;

-*Funia roșie*, nuvele, 2016, la Editura *Antim Ivireanul*, din Râmnicu Vâlcea, condusă de scriitorul Ioan Barbu;

-*Surorile*, în 2017, roman, publicat în Canada și va fi reeditat și în 2018, la București, la Editura *Betta*;

-*Singur*, miniroman, Editura *Ex Ponto*, Constanța, în 2021.

Din respect pentru poetul național, în anul 2019, donează un bust din bronz, montat pe un soclu de granit masiv, Catedralei Ortodoxe *Buna Vestire* din Montreal. Bustul a fost realizat de artistul plastic Petru Ilie Birău, din România. Un scurt documentar de la inaugurare poate fi vizionat la acest link: <https://youtu.be/EHpzhNYUEc>

Extrase din eferințele critice

Leonard I. Voicu, un român trăitor în Canada, vine la București, să facă „acasă” o lansare de carte. Nu una oarecare, ci... „*Surorile*”. „*Surori*”, „*acasă*”, „*România*”, asta spune ceva!... Directorul de la *Betta*, editorul Nicolae Roșu, care, de regulă, prinde numai „pești mari”, *inspirat*, ca de obicei, aflând despre autor, prinde ideea și-o fructifică! Organizează Evenimentul la fosta Casă de Cultură Calderon (actualmente Centrul UNESCO „Mihail Eminescu”), unde eu am filmat, în 28 sept 2017. Nu-i de colea să faci așa o lansare... Iar omul acesta, Leonard Ionuț Voicu, român get-beget, italianizat doar prin *leonardismul* numelui, și *canadienizat* prin viețuirea lui actuală în Canada, scrie bine! Are condei!

Cartea este dedicată, după cum mărturisește autorul, rudelor din partea tatălui, dar și locuitorilor dintr-un sat din Teleorman, Antonești, cărora, prin mijlocirea textului cărții, le aduce un fel de omagiu și o mulțumire, totodată, pentru dragostea cu care l-au primit în mijlocul lor. Iar „*Surorile*” lui sunt un...deliciu literar! Este scrisă cu umor, cu un limbaj colorat, tipic limbajului din zonă, tipic *provincialismului teleormănean* din care se trag, foarte probabil, personajele. Nu am citit încă întreaga carte, dar o voi desăvârși, întrucât ce am reușit să citesc, cât și ceea ce a lecturat actrița Doina Ghițescu la lansarea cărții, mi-a stârnit interesul. Am răsfoit-o și promite mult... Stilul alert în care este scrisă cartea mă atrage ca un magnet și cred că va atrage orice cititor! (**Antoneta Rădoi**, Cronică de întâmpinare la *Surorile*, pe *Cafeneaua interviurilor*, 29 sept 2017).

Noutatea de fond a narațiunilor, din care rezidă valoarea lor, este că autorul scrie o carte plină de particularități ale psihologiei feminine, îmbibată de un mod acut feminin de raportare a femeii la bărbat, a strategiilor ei în eterna bătălie și conlucrare cu eterna ei pereche în viață și eternul ei rival: *masculul*.

Leonard I. Voicu dă, el, o piesă de rezistență în literatura română a acestei teme, [*a surorilor*] prin volumul pe care îl comentez succint aici. De remarcat din start că scriitorul respectă un anume tipar, de găsit mereu atât în tema *fraților*, cât și în cea a *surorilor*: naturile sunt complementare și antinomice.

Fiecare dintre nuvele poate să fie punctul de pornire a unui roman substanțial. Redactată într-un stil simplu și percutant, cartea lui Leonard I. Voicu se citește cu mare plăcere și demonstrează că ne aflăm în fața unui talent incontestabil.

(**Victor Atanasiu**; Prefață la cartea *Surorile*, Editura *Betta* 2018)

Romanul lui Leonard I. Voicu are o construcție originală, ai zice riscantă la prima vedere: sunt viețile a patru surori, duse din copilărie până la moarte, derulate una după alta, cam în același timp cronologic. Autorul „cultivă”, ca să zic așa, antieroul, mizează pe altceva decât personajul propriu-zis - și cred că de aici vine surpriza lecturii. Poate este și o demonstrație: într-o literatură a satului saturată de eroi, autorul vine cu, să-i zica așa, crezul lui Nichita Stănescu: „Noi nu vrem să fim geniali(...) Noi vrem să fim tribulinzi.” Personajele sale sunt, cu invenția verbală nichitiană, niște „tribulinzi”, gălgâie de viață și nu le interesează prestația între ceilalți... Dar tocmai această „lipire de glie” dă farmecul lecturii; nu citești personaje în romanul lui Leonard I. Voicu, citești oameni, omenie, mentalitate, intri în țesătura vieții colective, te relaționezi cu un sat de câmpie viu în întregul lui, înțelegi viața prin pilde și parabole. (**Nicolae Georgescu**; *Elogiul simplității*, recenzie despre cartea *Surorile*, publicată în revista *Argeș*, martie 2019, pag. 22)

Trei nuvele –specie mai rar întâlnită în proza contemporană– vestesc un autor bine conturat epic încă de la debut de doctorul Leonard I. Voicu. Prozele sale au pe alocuri aspectul unor texte dramaturgice, în care atmosfera și tensiunea epică sunt împărțite adesea între indicațiile autorului și dialoguri. Narațiunea propriu-zisă fixează împrejurările, descriindu-le sau comentându-le, pe când dinamica dinlăuntrul lor și caracterologia personajelor e preluată de dialog. Un soi de scară a tensiunii vitale (adolescență, tinerețe, maturitate) marchează ordinea prozelor. Puterea observației, tensiunea semnificațiilor și expresivitatea stilului sunt atuuri importante care ne recomandă o certă evoluție a prozatorului Leonard I. Voicu în cărțile sale viitoare.

(**Passionaria Stoicescu**; *Destine Literare*, nr. 39, iulie-octombrie 2016; recenzie despre cartea de nuvele *Funia Roșie*, Editura *Antim Ivireanul*, 2016)

Sunt patru surori, număr simbolic, sugerând punctele cardinale din semnul crucii, Ana, Dora, Nina, Maghi, fiecare cu destinul său, relevat de autor în patru capitole care sunt, până la un punct, nuvele independente, întrucât, prin tehnica basoreliefului, se concentrează asupra unui singur personaj care dă și titlul capitolului. Integrarea în roman se justifică prin aceea că toate surorile se raportează la aceeași realitate – familia lor și spațiul din care provin.

Scriitorul reconstituie atmosfera rurală, localizând acțiunea într-un sat din sud, în Antonești, județul Teleorman, pe fundalul anilor '60-'80. Fără a insista prea mult asupra altor detalii, focalizarea epică fixându-se pe destinul celor patru surori, atmosfera satului teleormănean este realizată aproape exclusiv lingvistic. Și este aceasta o performanță epică, având în vedere dificultatea de a realiza oralitatea stilului, care presupune temperament artistic auditiv. (...) Ceea ce face una dintre notele originale ale romanului este narațiunea Anei, un fel de *mémoires d'outre-tombe*.

În cele patru povești de viață și de moarte, transpare, în toată relevanța epico-morală, un profund imn închinat vieții, familiei, acelor valori eterne pe care s-a consolidat societatea omenească. *Surorile* de Leonard I. Voicu este un roman profund românesc prin mentalitate, mod de viață, cutume și comportament al personajelor, prin spiritualitate. *Singur și departe* de țara lui, Leonard I. Voicu îi (*își*) reconstituie epic atmosfera. Rădăcinile ne țin, rădăcinile nu se uită niciodată, iar romanul *Surorile*

este o dovadă peremptorie. (**Ana Dobre**, Recenzie la romanul *Surorile*, Revista Caligraf nr. 5(192), mai 2018, pag. 3)

Prin varietatea învățămintelor din carte, realizăm că autorul se adresează unui cerc foarte larg de cititori. Este impresionant modul stilistic în care este realizată această carte, folosind graiul tipic din sudul țării. Cartea se citește cu o mare plăcere și consider că este o realizare de excepție.

Presărând unele fragmente și cu un simț al umorului de calitate, rafinat, Leonard I. Voicu, convinge prin calitățile sale de prozator de excepție. Felicitările mele! (**Geo Călugăru** –la lansarea cărții *Surorile*, 2018, Editura Betta, București)

Acest miniroman al lui Leonard Ionuț Voicu, *Singur*, nu este o carte despre singurătate, cum s-ar putea crede bazându-ne pe sensul denotativ al termenului care dă titlul, nici despre viața de zi cu zi a imigranților români din Canada, unde trăiește de treizeci de ani autorul, nici despre dorul de țara-mamă, nici despre prietenie, dragoste în cuplu etc., deși, evanescent sau ceva mai pregnant, toate acestea nu lipsesc din panopia de teme tratate cu talent și cu evidentă ingeniozitate. Ci este, se poate afirma, o transfigurare a căutării sensului existenței omului pe pământ și poate chiar a fericirii în noianul de evenimente neprevăzute ce compun fragmente mai mari sau mai mici din viața lui.

„*Singur*” este ceea ce s-ar putea numi un semn de lumină. Este o pledoarie care ne îndeamnă să nu renunțăm niciodată la speranță, după cum ne și avertizează că fericirea nu este definitivă, mai ales dacă nu facem nimic pentru a o întreține.

(**Diana Dobrița Bîlea**, Prefață la cartea *Singur*, Editura Ex Ponto, 2021)

Al 19-lea volum din seria de autor *Întoarcerea poetului risipitor*, coordonată de Ștefan Doru Dăncuș, prin Editura *Singur*, îl are ca autor pe Leonard Ionuț Voicu și este intitulat *Singur și departe*. O plăcută lectură, în care versurile sprintene, mânuite cu ușurința exercițiului în ale scrisului, fac cititorul să parcurgă cu ușurință textul poetic. Primim drept răsplată frumoase descrieri ale plaiurilor țării, bucuriile vieții simple și curate de la țară, încă păstrate (oare pentru cât timp încă?) în inimi. Ca și cum ai privi calmul *Carului cu boi* al lui N. Grigorescu. (**Constantin P. Popescu**, volumul de versuri *Singur și departe* Editura *Singur*, 2012)

Extras din operă

Fragment din volumul *Singur*, publicat în 2021, la Editura Ex Ponto, Constanța.

"*Ascultă la mine: viață întâlnești fel de fel de persoane. Unii te ajută din interes, puțini în mod altruist, câțiva te simpatizează sincer, și cei mai mulți caută să-ți bareze calea. Iar aceștia din urmă, majoritatea, o fac din prostie și cei mai periculoși, din răutate. Pe mulți îi vei numi prieteni. Dar dacă stai să te gândești, prieteni adevărați, pe care să te bazezi oricând, în orice situație, nu găsești. Și atunci, toți acești "prieteni", dacă judeci mai bine, sunt, de fapt, numai cunoștințe. E trist să spun, dar m-am simțit singur aproape toată viața. Singur mă simt și acum. A fost o perioadă în care eram căsătorit și, alături de soția mea, avem impresia că fac parte dintr-un întreg care are două jumătăți. Nu a durat prea mult. Din păcate nu a fost să fie.*

Radu respiră adânc, oftă, privi în jos și nenumărate amintiri, numai de el știute, îi defilă succesiv în fața ochilor. O tristețe vetustă urmată de resemnare i se putea citi pe chip. Totul a durat doar câteva clipe. Lent, cu un gest pe care îl repetase de nenumărate ori, își apăsă tâmpilele, apoi își trecu mâinile prin păr împingându-l spre spate, de parcă ar fi vrut să trimită undeva, departe de el, toate grijile și necazurile de care se simțea copleșit. Luă cu indiferență cana de pe masă, o mirosi cu suspiciune și sorbi câteva picături. Fața i se crispă pentru o clipă în timp ce gândi că nici măcar obișnuita cafea nu mai avea efectul de a-i crea o senzație agreabilă, chiar dacă trecătoare, și, în niciun caz, nu era în stare să-și alunge tristețea. De aceea, o abandonează cu un dezgust vizibil și nu-i mai dădu nicio atenție” (pag.11).

Profil întocmit de **Antoneta Rădoi**

Redactor-șef **Convorbiri literar-artistice**, 30 iulie 2021